

İnsanlar Sevmek İçin Yaratıldılar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Ocak 2015

Misafir duygulara yelken açmak olsa da korkulan, inkârı ne mümkün, ey gönül...

Sıkışıp kalmak tuğlaların arasında filizlenmeye çalışan o tohumun üstünü örterken ellerimle. Mümkün değil zira. Doğmamalı güneş, fıskırmamalı umutlar. Ne kaldırılabirim yeni bir yenilgiyi ne de tahakkümperver bir yadsızmazlıkla esaretine girerim.

Yeltendim üstelik binlerce kez. Dayandım sırtına çökerken istimplâk duvarı. Kaldım enkazın altında her yeni artçı daha da dibe gömerken.

Ellerimle kazamam yeni bir çukur daha yeni kaldırdım başımı oysa. İddia da edemem koruduğumu masumiyetimi yeltensem de çırpınsam da. İnanırmak değil artık yegâne amacım sadece sessizliğimde ses olmak duymasalar da duymasan da. Fevri ne çok tutum geliştirmek de olası. Bu değil mi saklanmanın yarattığı o misilleme en azından gözden irak gönülden irak sığınırım kuytulara. Zaten yeteri kadar her köşe başında düşmüşlük ve sefahat almış başını giderken kabul edemem bir parçası olmayı. Sırta kadem basmak öylesine kolay ve ihtimal dâhili ki gözümde. Çabucak unutulur giderim.

Yeni uyandım bir kâbustan. Kara bir gece yeni erdi nihayete. Daha çok yeni, yaftalanmam devinirken devran. Tahakküm altında kalmak nedir, iyi bilirim ya da örselenmek elenen basit bir seçenek hiç mi hiç önem arz etmeyen ben her kadar önemsesem de. Menfaatler kol geziyor, ey gönül. Bilmez miyim, görmez miyim nasıl zordur gölgenden bile korkmak. Ne izafi ne de göreceli sadece yum gözlerini: Ne gör ne de duy ve asla çıkarma sesini. Bak nasıl da karardı hava. Hadi kaç, git buralardan. Kayıplara karış yaşa yeter ki yeni kayıplar verme. Kaybedecek neyin kaldı ki geride?

Dolaysız bir sevgi tezahürü gönüldeki o coşku ve anlaşılabilir iken çoğunun nezdinde. Bilirim yol nereye varacak bu yüzden harici tutumlar ne önem arz ediyor ne de batıyor dikenler ben donatmışken göğüs çeperimi hasretle, dikenle ve yırtık bir perdeyle. Tutturdum iki ucunu da, çekiştirip duruyorum. Görünen bir zafiyet ve acziyet, bilmez miyim... Ben muhafaza edeyim de o çocuğu varsın büyümeyeyim. Büyüdüm de ne oldu ki... Ne çok şeye şahit oldum yalancı şahitlikten muzdarip olmamak adına gerisin gerisin kaçarken. Dışlanırken dışlayamadım. Kıyım kıyım kıyarlarırken dokunamadım bile o yaraya muaf tutulduğum ne varsa sadece uzaktan bakıp iç geçirdim usul usul ağlarken. Yaşların israfı değildi benimkisi sadece bir rahmetti asla ve asla yüksünmediğim kimine bir neşe kaynağı olurken.

İster edilgenlik de ister ödleklik...

Arzın her yerinde mutluluk tek arayış ben düşmüşüm bir kez yola ne aradığını bilmeksizin. Yolum kimle

kesiştiyse yadsıyamayacağım bir saflıkla tümledim acılarımı yarım kalırken şarkım her gün makamı ve güftesi değişen. Kimi zaman hor gören kimi zaman rolüne adapte olan çoğu zaman uzağımda yakın addederken ve derken karışan kayıplara.

Ben eşeğimi sağlam kazığa bağlayayım da dönüş yolumu bulamıyorum sonra. Keşke kötü kalpli cadılar kadar masum olsa řu âdemoğlu řu havvakızı. Keşke bir süpürgeden ibaret olsa tüm teçhizat eşlik ederken kırıcı, yıkıcı hangi etken silah varsa. Bazen mütecessis o bakışlar, gezinen art niyet ve gizli saklı ne varsa ben gizlenmezken.

Çetin bir sınav, bilmez miyim...

Rayici belli her şeyin, görmez miyim...

Bol keseden konuşmak olsa keşke tüm niyetim ya da duruma ve kişiye uygun farklı maskeler olsa yan cebimde. Oysa umut ve sevgi dolu, zamanla içi boşalan o heybem ve yerine dolan sayısız zerre kırıklardan arda kalan.

Mademki Hakk'ın sıfatları arasında yer bulmuyor acizlik ve bedbinlik neden bu kadar rağbet görmekte yeryüzünde. En güçlü ve en mağdur. Belli işte gidişat sorgusuz sualsiz geldim ve gidiyorum. Hatta çoktan terk-i diyar eyledim de kalan sadece hayaletim.

Mutat olduğu üzere veririm selamımı alınmasa da ve devam ederim kaldığım yerden geriye bakmadan her kadar ölü düşler ve kayıp ruhlar çekiştirse de oramdan buradan yeniden can bulmak adına canımı almak isterlerken.

"şimdi sen kalkıp gidiyorsun. Git.

Gözlerin durur mu onlar da gidiyorlar. Gitsinler. "

Ne güzel demiş şair. Her gidiş yeni bir başlangıcın nüvesi iken her yok oluş değil midir yeni varlığımın tecellisi.

şeker gibi eriyor ağzımda tüm o sözcükler söylemekten imtina ettiğim ve yutkunuyorum her ağzımı açacakken derken isyan ederken ve bastıramazken dile geliyor kelimeler ve kifayetsizce sarılıyorum kaleme izdüşümü mürekkep ve tarçın kokan. Çiseleyen yağmurdan arda kalan ne ise ya da esirgediğim tüm o muhalif düşüngeçler parçaları yerinden söken. Sarıldığım ya da sarmalayan sakınırken gözümünden göze batan dirayetsiz ne varsa bana dair.

"İnsanlar sevilme için yaratıldılar. Eşyalar kullanılmak için." (Cemil Meriç)

Oldukça muğlâk günümüzde hatta yer değiştirdi bile. Eşyaya, maddiyata olan düşkünlük had safhada

iken insanların hangi amaçla kullanıldığı gün gibi aşikâr.

Yaşamak ve yaşatmak ve bir adım sonrasını tahayyül edip emin adımlarla yol almak. Ne zor oysa. Neyi önceden kestirebilirsiniz ki... Olsun, temkinli olmakta fayda var. Yeter ki gönüller arasında köprü kurup güzellikleri dâhil edelim hayatımıza fazlasıyla iyimser ve gerçekdışı olsa da içimizden geçenler...